

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. Велико Търново, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ИСКРА ПЕНЧЕВА Въззивно търговско дело
№ 20234001000113 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по депозирана въззивна жалба от НАП против Решение № 10/15.02.2023 г. по т.д. № 53/ 2022 г. по описа на ОС – Ловеч, с което е отхвърлен предявеният от Агенцията иск по чл.694 ТЗ за установяване на поредност на удовлетворяване по чл.722 ал.1 т.1 ТЗ на публични вземания в общ размер на 9 912.64 лв., от които 8 180.15 лв. – главници и 1 732.49 лв. – лихви, начислени до 29.03.2022 г., включени в одобрен от съда по несъстоятелността списък на приети вземания на кредитори на „Алфа Сорте“ ЕАД – в несъстоятелност. Жалбоподателят счита решението за неправилно. Излага несъгласие с извода на съда, че обезпечен кредитор в производството е само кредитор, в полза на когото има учреден залог или ипотека, но не и този, в полза на когото по реда на ЗОЗ е вписана обезпечителна мярка. Развива подробни съображения в подкрепа на становището си, че кредиторът с вписан по реда на ЗОЗ заповор се ползва с привилегировано вземане с поредност на удовлетворяване по чл.722 ал.1 т.1 ТЗ. Моли решението да бъде отменено и съдът да уважи исковата ѝ претенция. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Насрещната страна не се е възползвала от правото си по чл.263 ал.1 ГПК на отговор на въззивната жалба.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и

следва да се разгледа по същество.

В изпълнение на задълженията си по чл.269 от ГПК въззивният съд извърши служебна проверка относно валидността на обжалваното решение и допустимостта му в обжалваната му част и намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, като взе предвид оплакванията във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, намира следното:

Страните не спорят по изяснената фактическа обстановка: „Алфа Сорте“ ЕАД е обявено в несъстоятелност с Решение № 25/ 22.11.2021 г. по т. д. № 61/2021 г. на ОС – Ловеч. В одобрен от съда по несъстоятелността с Определение № 150/22.06.2022 г. списък на приети вземания на кредиторите на дружеството са включени публични вземания, предявени от НАП, в общ размер на 19 822.93 лв., от които 16 597.51 лв. – главници и 3 225.42 лв. – лихви, начислени до 29.03.2022 г. Тези вземания са били включени от синдика в списъка на неприетите вземания, но в производство по реда на чл.692 ТЗ, въз основа на възражение на НАП, съдът е изменил списъците и е включил вземанията в този на приетите вземания. НАП е останала недоволна, че за част от вземанията, а именно за 8 180.15 лв. – главници и 1 732.49 лв. – лихви – съдът не е предвидил поредност на удовлетворяване по чл.722 ал.1, т.1 ТЗ, макар че имало наложени от публичен изпълнител обезпечителни мерки по ДОПК – вписани съответно на 28.09.2020 г. и 16.10.2020 г. в Централния регистър на особените залози запори по чл. 4 ЗОЗ върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касети, суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „Първа Инвестиционна Банка“ и в ТБ „Юробанк България“. В срока по чл.694 ал.6 ТЗ НАП е предявила иск по чл.694 ТЗ с предмет установяване поредност на удовлетворяване по чл.722 ал.1, т.1 ТЗ на процесните публични вземания за главници и лихви. Спорът и пред ОС – Ловеч, и пред настоящата инстанция е сведен само до това, създава ли специална привилегия за кредитора НАП наличието на наложен по негова инициатива запор върху вземания на длъжника, вписан в регистъра на особените залози.

Настоящата инстанция изцяло споделя правния извод на ОС – Ловеч, че запорите, вписани по реда на ЗОЗ, не са обезпечения, пораждащи в полза на кредиторите право на предпочтително удовлетворение от сумите, получени при реализацията им, а представляват само обезпечителни мерки, с налагането на които, на длъжника се забранява да извършва действия на разпореждане с запорираното имущество или на третото лице – да извършва плащане в полза на длъжника, като при

нарушение на тази забрана, действията се считат за непротивопоставими на обезпечения кредитор. На основание чл.272 ГПК съдът препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

ВТАС споделя практиката на ВКС, обективирана в Определение № 519/15.11.2019 г. по т. д. № 515/2019 г., I т. о., Определение № 238/10.05.2021 г. по т. д. № 1597/2020 г., II т. о., Определение № 60338/07.06.2021 г. по т. д. № 2011/2020 г., I т. о., Определение № 295/27.05.2021 г. по т. д. № 1585/2020 г., II т. о., която приема, че разпоредбата на чл.722 ал.1 т.1 ТЗ в частта относно предвидената привилегия за вземанията, „обезпечени със запор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ“ следва да се тълкува корективно, тъй като вписването на възбрани по реда на ЗОЗ е недопустимо, а запорът по ЗОЗ не е съпоставим с реалните обезпечения – залог и ипотека и не разкрива по-различни характеристики от тези на класическите обезпечителни запори по ГПК, целящи запазването на имуществото на длъжника, осуетяване погасяването на негови вземания от трето лице чрез плащане в полза на длъжника и задължаване третото лице да пази запорираните суми; че вписването на запор по реда на ЗОЗ в полза на заложния кредитор има за последица единствено противопоставимост на правата му спрямо кредитора с по-късно учреден особен залог върху запорираното имущество (чл. 12 ал. 2 и чл. 30 ал. 1 ЗОЗ), като не създава за кредитора, ползващ се от обезпечението, предимство при удовлетворяването му спрямо конкуриращи го кредитори (чл.459 ал.1 във вр. с чл.457 ал.1 и чл.460 ГПК, т.7 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС и чл.217 ал.1 и ал.3 и чл.194 ал.5 ДОПК), а само дава предимство при конкуренция на различните способи за принудително изпълнение върху едно и също имущество, доколкото при насочване на принудително изпълнение по реда на ГПК или ДОПК се осуетява пристъпването към изпълнение от страна на заложния кредитор (чл. 32а ЗОЗ). Съгласно чл.638 ал.4 ТЗ наложените в изпълнителното производство запори и възбрани са непротивопоставими на кредиторите на несъстоятелността, затова е ирелевантно, че обезпечителните запори, наложени от публичния изпълнител по реда на ДОПК, са вписани по ЗОЗ преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност и обявяване на длъжника в несъстоятелност. Чл.193 ДОПК предвижда възможност за публичния изпълнител да реализира при условията и по реда на ДОПК имуществото, върху което преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, но това е допустимо само до шест месеца от откриване на производството по несъстоятелност, след което имуществото се осребрява от синдика в производството по несъстоятелност. Дори и в рамките на 6-месечния срок да се предприеме изпълнение върху запорираното по ЗОЗ имуществото, публичното вземане, във връзка с което е вписан запорът, няма привилегия по ДОПК, каквато има заложния кредитор. Както и при предприето изпълнение по реда на ГПК

последният се смята за присъединен по право и само той може да се удовлетвори с предимство от имуществото, обезпечаващо вземането му (чл.194, ал. 1 и 3 ДОПК). Разпоредбата на чл.724 ТЗ предвижда предпочтително удовлетворяване от цената на заложена или ипотекирана вещ само на тези кредитори, в чиято полза са учредени залог или ипотеки или имат право на задържане, а всички останали кредитори, включително и тези с вписани запори и възбрани, се считат за необезпечени.

По изложените съображения искът на НАП по чл.694 ал.2 ТЗ за установяване поредност на удовлетворяване по чл.722 ал.1 т.1 ТЗ на процесните публични вземания в общ размер на 9 912.64 лв. се явява неоснователен. Първоинстанционното решение в същия смисъл е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 10/ 15.02.2023 г. по т.д. № 53/ 2022 г. по описа на ОС – Ловеч.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____